

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
AÏVANHOV, OMRAAM MIKHAËL
Calea tăcerii / Omraam Mikhaël Aïvanhov. – București :
Antar, 2006
ISBN (10) 973-8107-31-8; ISBN (13) 978-973-8107-31-1

133

© 1990, Editions Prosveta S.A., France
ISBN 2-85566-466-7

© 2007, Antar Ed. Srl, Romania, Ediția a II-a
în limba română, ISBN (10) 973-8107-31-8
ISBN (13) 978-973-8107-31-1

Toate drepturile de reproducere, traducere și adaptare,
rezervate pentru toate țările

Omraam Mikhaël Aïvanhov

Calea tăcerii

Colecția Izvor
Nr.229

EDITURA

PROSVETA

CUPRINS

1. Zgomot și liniște.....	7
2. Realizarea liniștii interioare	15
3. Lăsați-vă grijile la ușă	27
4. Un exercițiu: să mâncăm în liniște	33
5. Liniștea, rezervor de energii.....	45
6. Locuitorii liniștii.....	55
7. Armonia, condiție a liniștii interioare	63
8. Liniștea, o stare esențială pentru gând	75
9. Căutarea liniștii, căutarea centrului.....	89
10. Verbul Divin și cuvântul	97
11. Cuvântul nerostit al Maestrului	107
12. Vocea liniștii, vocea Domnului.....	121
13. Dezvăluirile cerului înstelat	131
14. Camera tăcerii	139

Mergeți în vizită la niște prieteni și, încă de la intrare, sunteți asaltați de gălăgie: câinii latră, copiii se hârjonesc și plâng, radioul și televizorul merg la maxim, părinții strigă, ușile se trântesc... Cum să nu-ți îmbolnăvești sistemul nervos trăind într-un zgomot continuu? Pe străzile orașelor, în uzine, la locul de muncă, există numai zgomot. În natură întâlnim din ce în ce mai puțină liniște și chiar cerul a devenit acum zgomotos! Ne întrebăm unde să mai mergem ca să găsim în sfârșit liniștea...

De aceea, atunci când veniți la reuniunile noastre, eu vă cer să fiți atenți, să nu faceți nici cel mai mic zgomot. Izgrev, Bonfin, toate celelalte centre fraterne sunt locuri unde găsiți condiții ce nu le întâlniți în viața obișnuită, ca să vă refaceți și să împliniți o lucrare spirituală. De aceea, eu vă rog să încercați să nu aduceți aici cu voi tumultul lumii obișnuite.

Eu știu că acest lucru pare la început destul de greu de îndeplinit pentru unii; a nu face zgomot nu

constituie principala preocupare a oamenilor: ei țipă, strigă, răstoarnă obiecte... Nici măcar nu își închipuie că acest comportament le poate dăuna lor și celorlalți. Așa cum sunt, așa se și comportă; ei sunt mândri în sinea lor, iar anturajul trebuie să îi suporte. Iată o formă de egoism foarte dăunătoare evoluției. Dimpotrivă, trebuie să fim atenți să nu îi deranjăm pe ceilalți cu gălăgia noastră, fiindcă numai astfel devenim conștienți și dezvoltăm numeroase calități: delicatetea, bunătatea, generozitatea, armonia... Fiindcă vom fi primii care vom beneficia de ele! Trebuie să înțelegem bine importanța legăturii ce există între o atitudine și tot restul existenței.

Eu am nevoie de liniște. Numai în liniște reușesc să mă împlinesc și să găsesc condiții pentru lucrarea ce o am de îndeplinit. Îmi este imposibil să suport zgomotul, acesta mă îndeamnă să fug. Atunci când aud un zgomot, nu am altă dorință decât să las totul baltă și să plec cât mai departe. Bineînțeles, aceia care vin aici pentru prima oară, sunt puțin derutați de această liniște și, nefiind obișnuiți cu ea, se întrebă: „Oare unde am aterizat? Poate într-o mănăstire?” De ce o mănăstire? Liniștea nu aparține unei mănăstiri, ea aparține naturii, tuturor înțelepților, tuturor Inițiaților și tuturor oamenilor cumpătați.

Pe măsură ce evoluăm, avem nevoie de tot mai multă liniște. A fi zgomotos nu este un semn bun. Mulți oameni fac tărăboi numai ca să fie băgați

în seamă! Ei vorbesc tare, râd, intră neatenți într-o sală unde lumea era deja instalată, trântesc ușile, lovesc sau răstoarnă obiectele numai ca să atragă atenția. A face zgomot constituie pentru ei o modalitate de afirmare, de a-și face simțită prezența! Ei bine, trebuie să știe că butoaiile goale sunt cele ce fac cel mai mult zgomot: prezența lor este imediat remarcată! Mulți oameni se aseamănă cu niște butoaii goale: ei merg peste tot făcând o gălăgie asurzitoare ce le arată propria lor incapacitate, mediocritate.

Îi privesc pe oameni și comportamentul lor îmi dezvăluie pe loc educația, caracterul, temperamentul și gradul lor de evoluție. Totul este spus în felul lor de a se comporta și a vorbi. Unii vorbesc ca și cum ar dori să acopere, să ascundă câte ceva, temându-se că liniștea poate dezvălui ceea ce ei tocmai doreau să mascheze. Imediat ce îi întâlniți, vă povestesc tot felul de istorii, impunându-vă o anumită părere despre ei, despre alții sau despre anumite evenimente. Veți replica: „Poate că vorbesc așa fiindcă vor să ne cunoaștem!” Sunt intenții bune, dar liniștea este uneori mai potrivită decât cuvântul pentru a face cunoștință cu cineva. Vă puteți cunoaște mai bine petrecând împreună câteva clipe de liniște, decât să continuați o vorbărie inutilă.

Zgomotul îl reține pe om în regiunile inferioare ale psihicului: el îl împiedică să pătrundă în acea lume subtilă unde mișcarea devine mai ușoară,

viziunea mai clară, gândirea mai creativă. Bineînțeles, zgomotul este expresia vieții, dar nu a gradelor superioare ale vieții, el arătând mai degrabă o imperfecțiune în alcătuirea sau funcționarea ființelor și obiectelor. Atunci când o mașină sau un aparat obolesc, există mereu un zgomot; iar dacă proiectanții sunt preocupați să pună la punct aparate silențioase, înseamnă că ei sunt conștienți că aduc astfel o adevărată schimbare: liniștea constituie mereu un indice de perfecțiune.

Durerea în sine este un zgomot ce ne previne că lucrurile încep să se deterioreze în organele noastre. Organele sunt destinate într-un corp sănătos. Desigur, ele se exprimă fiind vii, dar o fac fără zgomot. Liniștea este semnul că totul funcționează așa cum trebuie în organism. Atenție, un prim scârțâit poate anunța apariția bolii!

Liniștea este limbajul perfecțiunii, în timp ce zgomotul este expresia unei defecțiuni, a unei anomalii sau a unei vieți ce este încă dezordonată, anarhică și care trebuie stăpânită, concepută. De exemplu, copiii sunt zgomotoși fiindcă au o energie și o vitalitate copleșitoare. Dimpotrivă, vârstnicii sunt tăcuți. Veți spune: „Bineînțeles, este normal, vârstnicilor le place liniștea fiindcă au mai puține forțe, în timp ce zgomotul îi deranjează.” Ceva este adevărat, dar se poate ca ei să fi evoluat, iar spiritul lor să îi determine acum să caute liniștea. Pentru a-și depăna amintirile, a reflecta, a trage concluzii, ei au nevoie de această liniște în care se face o

întreagă lucrare de detașare, de simplificare, de sinteză. Căutarea liniștii este un proces interior ce conduce ființele către lumină și o adevărată înțelegere a lucrurilor.

Cu cât omul se maturizează, cu atât mai mult el înțelege că zgomotul reprezintă un inconvenient în munca sa, în timp ce liniștea constituie dimpotrivă un factor de inspirație și el o caută, pentru a oferi inimii sale, sufletului, spiritului său posibilitatea de a se exprima prin meditație, rugăciune, creație filosofică sau artistică. Dar multora nu le place liniștea, o suportă cu greu; ei sunt asemenea copiilor care nu se simt bine decât în mijlocul animației și al zgomotului, ceea ce dovedește că mai au încă mult de lucru pentru a-și edifica o adevărată viață interioară. Chiar și liniștea naturii îi nedumerește și atunci când se întâlnesc, ei se grăbesc să vorbească ca și cum liniștea i-ar deranja: o simt ca pe un vid ce ar trebui umplut cu gesturi și cuvinte. Este normal, liniștea fizică îi obligă să-și conștientizeze propriile disonanțe și dezacorduri interioare, de aceea frica îi copleșește: această liniște poate chiar să îi înnebunească. Negăsind nimic în exterior ca să se distreze și să își omoare timpul, ei cad pradă demonilor lor interiori.

Liniștea constituie o expresie a păcii, a armoniei, a perfecțiunii. Acela care începe să iubească liniștea, care înțelege că liniștea îi oferă

cele mai bune condiții pentru activitatea psihică și spirituală, ajunge, încet-încet, să o împlinească în tot ceea ce face: atunci când mută niște obiecte, când vorbește, când lucrează, în loc să facă o harababură, el devine mai atent, mai delicat, mai suplu, și tot ceea ce face pare impregnat de ceva ce vine dintr-o altă lume, o lume a poeziei, a muzicii, a dansului, a inspirației.

Ca discipoli ai Învățămintului Fraternității Albe Universale, trebuie să știți că există reguli de cunoscut și de respectat, calități de dezvoltat, dacă doriți cu adevărat să vă manifestați în această Fraternitate ca niște membrii vii, activi și luminoși. Liniștea este una dintre aceste reguli, una dintre aceste calități. Învățați deci să iubiți și să realizați liniștea, altminteri, chiar dacă vă aflați în corpul fizic, sufletul și spiritul vostru se vor găsi mereu în altă parte.

II

REALIZAREA LINIȘTII INTERIOARE

Este ușor să obținem liniștea în planul fizic, închidem ușa sau ferestrele, ne astupăm urechile. Dar aici nu este vorba despre liniștea exterioară. Desigur, ea este necesară, indispensabilă, în măsura în care ne oferă condițiile necesare pentru realizarea celeilalte liniști, cea interioară, a gândurilor și a sentimentelor, ceea ce este mult mai greu de obținut. Pentru că mai ales în forul nostru interior există zgomot, discuții, harababură, explozii.

Din nefericire, atunci când încercăm să explicăm oamenilor că este în interesul lor să obțină această liniște interioară, oferindu-le chiar metode de a ajunge la ea, ei nu ascultă, nu înțeleg, iar zgomotul ce îl păstrează în sinea lor se reflectă în întreaga lor conduită, ce devine dezordonată, haotică.

Dacă veniți într-o Școală Inițiativă, trebuie să învățați lucruri esențiale, altfel nu merită osteneala. Unul dintre aceste lucruri este tocmai realizarea